

Det har ligeledes været Flertallets Mening, at vi er kommet i en skæv Stilling til Arbejdsanvisningslovgivningen, fordi den ikke blev taget op samtidig med, at der i 1907 blev lovgivet om Arbejdsløsheds-kasser. Naar det afgørende ved Arbejdsanvisningen er, at den bliver ligelig (paritetisk) overfor Arbejdere og Arbejdsgivere, fordi den ellers vil kunne udnyttes i Kampen mellem disse to Parter, maa en offentlig Arbejdsløshedsforsikring nødvendigt kræve en offentlig Arbejdsanvisning, thi de to Ting, Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, hører lige saa nøje sammen som Manden og Konen i et Ægteskab. Dette har da ogsaa vist sig, idet de til de faglige Organisationer knyttede Arbejdsanvisningskontorer siden 1907 efterhaanden udskilles fra disse og knyttes til Fagets Arbejdsløsheds-kasse, saaledes at Udgifterne til Arbejdsanvisning er stadig stigende paa de anerkendte Arbejdsløsheds-kassers Regnskab. Disse faglige til Arbejdsløsheds-kasserne knyttede Anvisningskontorer, der saaledes er opstaaet, har den Fordel, at Arbejdskraften kan blive sagkyndigt fordelt, men skønt knyttede til statsstøttede Arbejdsløsheds-kasser er de ikke ligelige, og de kan under Arbejdsstridigheder bruges af den ene Part imod den anden. Denne ikke ligelige (uparitetiske) Arbejdsanvisning har imidlertid fæstet Rod i Ly af Lov af 9. April 1907 om anerkendte Arbejdsløsheds-kasser.

Et *Mindretal* (Holger Neergaard) har ved Ændringsforslagene Nr. 10, 11 og 12 foreslaaet, at de anerkendte Arbejdsanvisningskontorer faar en Forpligtelse til at afgive Beviser for, at Arbejdsløsheds-kassernes arbejdsløse Medlemmer ikke kan faa Arbejde anvist, eller Bevis for, hvilket Arbejde vedkommende nægter at overtage, for derved at sikre Arbejdsanvisningens Effektivitet og for at skabe den nødvendige Støtte for og Kontrol med Arbejdsløsheds-kasserne.

Skønt flere indenfor Udvalget har kunnet billige den Tanke, som ligger bag ved disse Ændringsforslag, den nemlig at styrke den offentlige Arbejdsanvisning paa Be-

kostning af Arbejdsløsheds-kassernes ikke ligelige Arbejdsanvisning, har de af praktiske Grunde ikke ment at kunne gaa med der-til, fordi der derved vil paalægges Arbejdsanvisningskontorerne et uhyre og formentlig ørkesløst Arbejde. De har ment, at Livet maa rette de begaaede Fejl, idet de offentlige Arbejdsanvisningskontorer efterhaanden vil drage al Arbejdsanvisning til sig, naar de foruden at være ligelige bliver ledet af dem, der har Forstand paa Arbejdskraftens rette Fordeling.

Et *Mindretal* (J. Andersen, Ivar Berendsen, Mads Larsen, Martin Olsen, Samuelsen og Stauning) har ikke kunnet skønne, at der er en saa nøje Forbindelse mellem Lovgivningen om Arbejdsløsheds-kasser og Oprettelsen af Arbejdsanvisningskontorer, som Flertallet har fundet. Mindretallet peger i saa Henseende paa, at det foreliggende Lovforslag om Arbejdsanvisning historisk ikke er opstaaet i Tilknytning til Lovgivningen om anerkendte Arbejdsløsheds-kasser, men i Virkeligheden oprindelig tænkt som et Led i Bestræbelserne for at drage den ledige Arbejdskraft fra Byerne tilbage til Landet.

Ganske uanset Sagens historiske Oprindelse maa Mindretallet formene, at de to nu foreliggende Lovforslag om anerkendte Arbejdsløsheds-kasser og om kommunale Arbejdsanvisningskontorer kan fremmes uafhængigt af hinanden. Mindretallet har nemlig taget sit Standpunkt ud fra det Faktum, at der ved Tidspunktet for Oprettelsen af anerkendte Arbejdsløsheds-kasser ikke fandtes nogen nævneværdig organiseret Arbejdsanvisning, saa at disse Kasser af selve Forholdenes Magt førtes ind paa Arbejdsanvisning; nu paa een Gang og med eet Slag, med en Overgangstid af faa Aar, at skille Arbejdsanvisning fra Arbejdsløsheds-kasserne er efter Mindretallets Mening ugørligt. Selv om det var gørligt, vilde Mindretallet ogsaa anse en paa denne Maade foretagen Udskillelse for at være i høj Grad skadelig for Arbejdsløsheds-kassernes Udvikling. Det er Mindretallets Opfattelse, at Arbejdsløsheds-kassernes Ar-